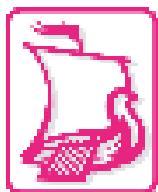

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

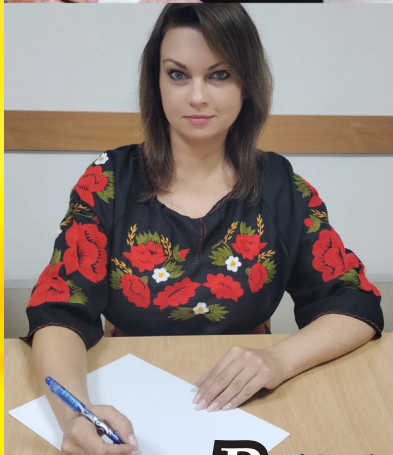
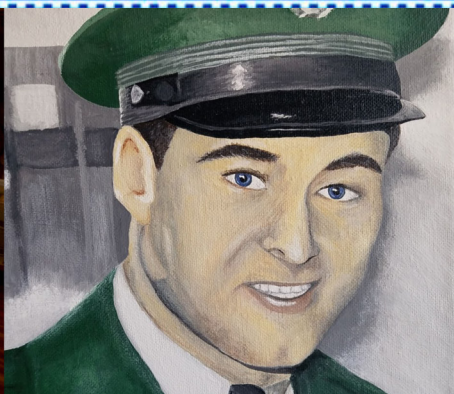
ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

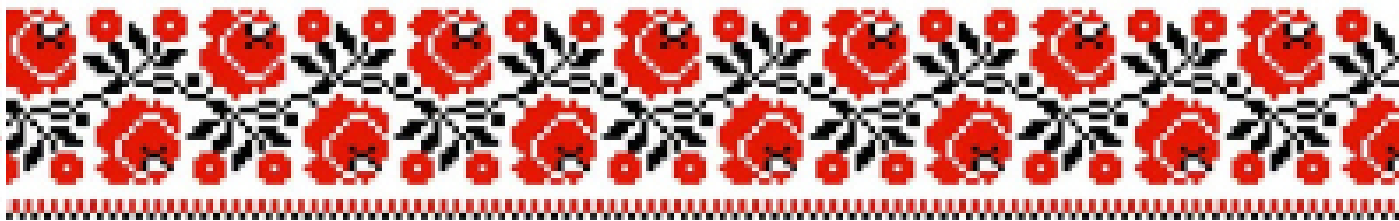
2024 рік

№ 01(386)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

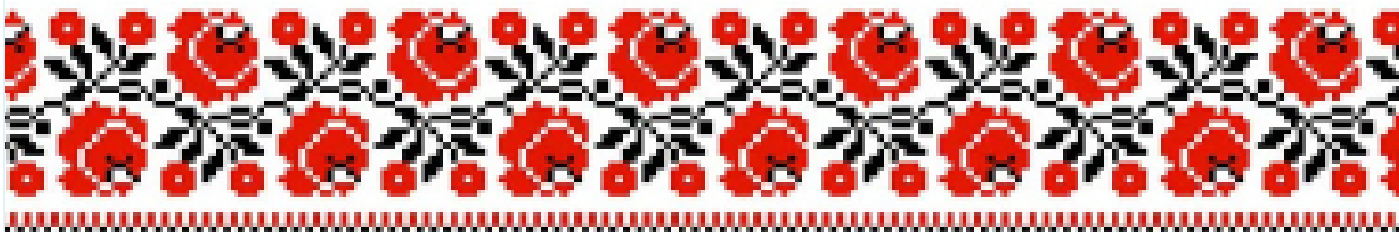
----- **Визначено володарів відзнаки
імені Олеся Гончара!** -----

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.
Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У США: Promethean's Retort P.O.Box 35
Lyndhurst, N.J. 07071-0035 USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Верстка\дизайн
журналу „CatArt”
Видавець
Видавничо-поліграфічний
центр
вул. Воскресенська, 11
49000 місто Дніпро
Україна

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ДОРОГІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні триває найжорстокіша з часів Другої Світової війни. Безжальний московський ворог прагне знищити українську націю. А тому найбільш важливим нині є допомога Збройним Силам України і потерпілим від агресії Моксель-Московії. Наш земний уклін **Фундації «Прометейв отвіт» (США)** за оплату трансакції пожертв наших добродішів в Україну.

Сердечно дякуємо **Олександеру Власенку (North Port, FL.,)**, якій зафундував кошти на продукти для наших захисників. Цей добродій так само жертовно сягнув кишеня для потреб сиріт у Дніпрі.

Ми щиро вдячні Вам за цікавість історичною Батьківщиною. Правдиво бажаємо Вам усіляких гараздів та гарного самопочуття!

Влас.інформ.

----- Зміст -----

Стор.1 Адреси доброти	Стор.15- 16 Педагоги з
Стор.2 Невтомна Праця	Університету імені Адама
Просвітян	Міцкевича у місті Познань,
Стор.3-4 Про війну	Польща, отримали престижну
Стор.5 ЄВАНГЕЛІЄ від Наталі	нагороду
Стор.6-8 Хлопчик на ім'я Азов	Стор.17 Поезії Наталі Старюк
Стор.8 Колонка редактора	Стор.18 Колонка редактора
Стор.9-11 Новини “Бористену”	Стор.19 Кросвод від
Стор.13 “Колонка редактора”	“Бористену”
Стор.14 Як Лесик став	Стор.20-26 Наша Церква
Олександром....	

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

«Святкуємо Різдво разом з усім світом»

Невтомна Праця Просвітян

У цей нелегкий час нападу москалів на Україну, просвітяни невтомно допомагають ЗСУ, та не забувають і про важливість друкованого слова для молоді.

У Рівному «Просвіта» у співпраці з обласною письменницькою організацією підготувала дитячу хрестоматію рівненських письменників. І недавно започаткувала проєкт: «Письменник проводить урок». Голова міської «Просвіти» Катерина Сичик разом із донькою Іриною видала унікальний «Календар патріота». В ній описано героїзм українського народу та славні сторінки українського визвольного руху.

У Полтаві в ліцеї ім. Котляревського голова обласної «Просвіти» Микола Кульчинський провів презентацію ново-виданої книжки «Стрілець». На презентації

було дві 10-і класи, 60 учнів. Вони всі отримали цю книжку в дарунку. Вчителька української мови і літератури ліцею Вікторія Гайдамака, щоб підвищити національне виховання учнів, створила учнівський театр.

Просвітяни Херсонщини підготовляють другу книжку «Українська Культура. Пізнаємо своє» та вже завершили працю над «Самоцвіти «Просвіти» Херсонщини». Вони також добилися, щоб Херсонська міська рада назвала одну вулицю Херсона іменем просвітянина, народного артиста України Харіса Ширінського. Хмельницькі просвітяни та письменники намагаються підтримувати потреби суспільства, а особливо дітей, у цей тяжкий час. Вони організовують літературні тури в обласній бібліотеці, присвячені письменникам, які писали для дітей. Хоч такі заходи можуть бути перервані сигналом повітряної тривоги, проте до глядачів доноситься спогада про письменника, прочитання його твору й ілюстрація самодіяльністю. Недавно було відзначено письменників Миколу Ферунця та гумориста Степана Шкапія.

Товариство Української Мови радо підтримує працю «Просвіт» в Україні та бажає їм якнайкращих успіхів у Новому Році!

Віра Боднарук, голова

Товариство Української Мови (США)

Фото із архіву Боднаруків:
Полтава, презентація книжки
«Стрілець», голова Микола
Кульчинський

--Про війну--

Коли Росія почала військове вторгнення в Україну, Кремль зробив ставку на те, що Захід перший здригнеться, змінивши свою рішучу підтримку Україні. Це значно збільшило б шанси Росії завоювати Україну, а потім узятися до відтворення Радянського Союзу, розпад якого, за словами Путіна, був «найбільшою геополітичною катастрофою XX століття».

ЧИ ОКУПИЛАСЯ СТАВКА РОСІЇ?

Поки що ні, через надзвичайну стійкість Збройних сил України з підтримкою Заходу. Однак за даними Ukraine Support Tracker Кільського інституту світової економіки, науково дослідного інституту в Німеччині, «динаміка підтримки України сповільнилася. Новопризначена допомога досягла нового мінімуму від серпня до жовтня 2023 року – падіння майже на 90 відсотків порівняно з тим самим періодом 2022 року». Якщо ця критична тенденція швидко не зміниться, ризик глобальної катастрофи зростатиме зі страшною швидкістю.

ЧОМУ РОСІЯ СПОЧАТКУ НАПАЛА НА УКРАЇНУ?

У своїй книзі «Стратегічне бачення: Америка і криза глобальної влади» Збігнєв Бжезінський, колишній радник з національної безпеки США та вчений з міжнародних відносин, відповів на це питання з безпомилковою ясністю: «Не можна переоцінити, що без України Росія перестане бути імперією, але з Україною, підпорядкованою, а тоді підкореною, Росія автоматично стає імперією».

ЧИ РОСІЯ ПІДЕ ДАЛІ?

Безумовно, так і буде, оскільки Кремль не може відтворити Радянський Союз, що Путін обіцяв зробити, не підпорядкувавши

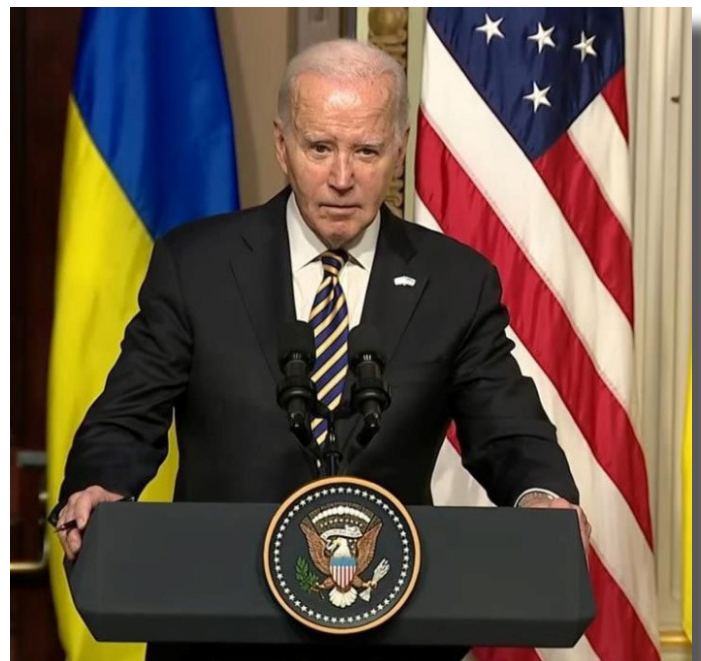
колишніх радянських республік держав-сателітів. Багато з них тепер є членами НАТО та захищені статтею 5 Північноатлантичного договору, який зобов'язує країни-члени НАТО вважати збройний напад на будь-яку з них нападом на всіх.

ЧИ ЦЕ РЕАЛЬНА МОЖЛИВІСТЬ?

Безумовно так, і 10 січня 2023 року агентство «Reuters» повідомило, що під час інтерв'ю російській газеті «Аргументи і факти» Микола Патрушев, секретар Ради безпеки Росії та потужний союзник Путіна, сказав: «Події в Україні не є зіткненням між Москвою та Києвом – це військове протистояння між Росією та НАТО, і насамперед зі США та Британією».

Це явно показує, що Кремль вважає, що Росія вже перебуває у військовому протистоянні з НАТО, передусім зі США та Великою Британією.

Це не повинно бути несподіванкою, оскільки за три дні до початку повномасштабної війни проти України, 21 лютого 2022 року, агентство «Reuters» повідомило, що Путін заявив: «Дайте мені пояснити, що документи стратегічного планування США містять можливість так званого превентивного удару проти ракетних комплексів ворога. А хто для США і НАТО головний ворог? Ми теж це знаємо. Це Росія. У документах НАТО наша країна офіційно і прямо проголошена головною загрозою безпеці Північної Атлантики. І Україна буде передовим плацдармом для удару».

Президент США Джо Байден

Тому Президент США Джо Байден 6 грудня 2023 року правильно визнав, що якщо Україна впаде, Росія піде далі, змушуючи США (та всі інші країни-члени НАТО) висилати своїх військових, коли він описав наступний суворий сценарій, якого можна уникнути: «Якщо Путін забере Україну, він на цьому не зупиниться. Тут важливо бачити довгострокову перспективу. Він буде продовжувати. Він дав зрозуміти це досить чітко. Якщо Путін атакуватиме союзника НАТО – якщо він продовжить іти, і потім він атакуватиме союзника НАТО – ну як член НАТО ми взяли на себе зобов'язання захищати кожен дюйм території НАТО. Тоді ми матимемо те, чого ми не бажаємо і чого ми не маємо сьогодні: американські війська, які воюють з російськими військами, – американські війська, які воюють проти російських військ, якщо він піде в інші частини НАТО».

Двома словами, Президент Байден передбачив Третю світову війну, якщо Україна тепер не зупинить Росію.

Ставки справді дуже високі, час спливає, і будь-яке продовження вагань країн-членів НАТО, передусім США, Кремль сприйме як ознаку слабкості, яку слід сповна використати.

Країни-члени НАТО, починаючи зі США, можуть або негайно надати необхідну підтримку Україні, щоб зупинити імперіалістичні плани Росії, або зіткнутися з незavidною перспективою бути змушеними висилати своїх військових, щоб зіткнутися з Росією в не надто віддаленому майбутньому.

Евген Чолій, президент Громадської організації «Україна-2050»,
почесний консул України в Монреалі, президент Світового конгресу
українців (2008–2018)

«Спеціально для «Бористену»

ЄВАНГЕЛІЄ від Наталі

(Есей)

Народити надзвичайну дитину, дивуватись цьому щодня, визнати її вищість і побожно ставитись до неї - це шлях долі, прокладений Богоматір'ю для особливих жінок... Хіба не стискалось від ніжності і страху Її серце, коли Вона збагнула, кого народила?.. Від ніжності, - адже Богородиця знала, що тримала на руках маленьке сонце-Бога. Від страху, - бо знала вона й те, як люди ставляться до безподібних. Як заздять їм, зраджують їх, які хитромудрі виправдання знаходять своїм ницим вчинкам...

стати щастям не лише для вас, а й для інших людей. Вас - батьків це захоплює і зовсім не лякає, адже ваше щастя здається вам невичерпним. Бути батьками прекрасної дитини - найбільша розрада у світі.

Щасливою була Богородиця: коли носила сина, виховувала, любила над усе, але відпустила - віддала людям, бо знала - він належить не їй одній, а світові. Це правильно. Найкраще належить Богові.

Наталя Старюк добре знала, кого вони з Валерієм Гречаним народили. Стасій випромінював сяйво. Бог поцілував його в чоло і подарував дивовижний хист. У 20 років Стасій Гречаний був автором десятків картин і малюнків, які засвідчили його унікальний талант. У 20 років Стасій був майстром. Багато малював. Поспішав, ніби знаючи, що невдовзі Богові він стане потрібнішим, ніж матері та батькові, які знали, що народили творця, пишались ним і були щасливими, якими бувають лише батьки надзвичайного, найпрекраснішого сина. Усі ми мріємо про таких синів, та не всі сини - щастя для батьків.

А потім Господь, мабуть, вирішив, що Стасій потрібніший Йому в Його Царстві Небеснім. І забрав до себе. А Наталі Старюк поклав бути апостолом-богородицею, аби вона решту життя писала своє Євангеліє про свого богоподібного, найпрекраснішого сина - Стасія Гречаного. І ось я тримаю в руках її "євангеліє" - дивовижну книгу - "Осінній промінь". В кожному слові цієї книги - світло її Стасія. Сина, якого вона народила, віддала світові і упокоїлась із Богом. Ти все зробила, Наталочко, і тепер ви всі разом.

Уявіть собі вашу дитину, яка, краща за вас; краща за всіх, кого ви знаєте. Яку вам не хочеться виховувати і перевиховувати. Ця дитина пристає лише до правди, бачить її самим серцем. Ця дитина обирає свій шлях у житті, йде цим шляхом, дивуючи і захоплюючи усіх, кого зустрічає. Вона має

Дніпро, 2024 р.

Хлопчик на ім'я Азов

*Героїчним захисникам України бойовому
з'єднанню «Азов» присвячується*

У Карпатах нині зелено....

«Сонечко» дерлося вгору по недавно зазеленілому пагінцю якоїсь рослини. Плямиста комаха долала поважну, як для неї, відстань з швидкістю спринтера. Тетяна примружила очі, щоб краще розгледіти пробуджений весною рух живого саме тут, на щедро засіяному гільзами від набоїв та осколками з-під снарядів подвір'ї, де розташувався пристосований лазарет.

Яскрава комаха було чи не перше, що зустріла з живого Тетяна Пилипишин, з того часу, як їхній полк Національної гвардії України з морською назвою «Азов» зайняв глуху оборону на території виробничого гіганту «Азовсталь» у Маріуполі супроти московських людоджерів. Щоправда, в численних бункерах і бомбосховищах величезного заводу, окрім людей, було повно пацюків. Та вони аж ніяк не радували око. Хто як не вона, боєць окремої медичної роти, знала про небезпеку, яка могла виходити від хвостатих сусідів. Позаяк оскаженілі, напевно, від частих гучних обстрілів та наявності солдатського харчу пацюки нерідко кусали людей. Тетяна їх не боялася, однак, як будь-яка жінка, відчувала огиду до носіїв хвороби та інфекції.

Інша справ «сонечко». Хоч Тетяна знала ще з дитинства, що, взявши до рук комаху, можна відчути не зовсім приємний запах. Та дівчина простягнула вказівний палець до маленької істоти, яка здерлася на саму верхівку зеленого пагінця. Сонечко розгублено перебирало чорними ніжками, шукаючи на верхівці рослини нову опору. Потім непевно, немов маючи сумніви, опустилося на коротко підстрижений ніготь медсестри.

- Ну ж бо, давай. Давай,

перебирайся, - пошепки підбадьорювала комаху Тетяна.

Сонечко зрештою повністю розмістилося на жіночому пальчику. Тетяна здійняла руку догори аж над самою головою. Тепер їй важко було розгледіти комаху в проміннях справжнього весняного сонця. На пам'ять прийшли знайомі з дитинства рядки:

**В маминій долоні
сонечко вовтузиться,
сонечко з крапelinками,
з чорними зернинками.**

Тетяна терпляче чекала на хвилину, коли її новий плямистий приятель зважиться на політ з висоти її здійнятої догори руки. Той не став довго випробовувати терпіння дівчини. Спочатку розправив плямисті половинки на спині, з-під яких з'явилися маленькі, гарно складені крильця. І ось вже маленьке сонечко полетіло вгору назустріч великому сонцю. Добра прикмета, - подумала про себе Тетяна. - Чого така замріяна, Ластівко? - звернувся хтось до неї за позивним.

Тетяна відвела голову убік. Підтримуючи обмотану бинтами руку здоровою правицею, перед нею стояв Рибалка. Вона не раз зустрічалася з цим чорнявим вусанем на різних заходах у полку та й ось вже пару раз він приходив до лазарету з покалічено, під час чергового обстрілу рашистів, рукою. Взагалі то його проблему пораненням не можна було й назвати. Так, здерло трохи плоти, з декількох пальців, розлетілим від вибуху камінням. Але ж все одно солдат потребує уваги. Вона навіть не знала як його звати, бо ж, здебільшого на війні, звертаються за позивним.

- Та ось у політ сонечко відправила,
- з усмішкою відповіла на запитання дівчина.

- Он воно як. А я, здається, сьогодні навіть шпаків бачив. Прилетіли таки. Хоч що їм тут на війні робити, - промовив

- Он воно як. А я, здається, сьогодні навіть шпаків бачив. Прилетіли таки. Хоч що їм тут на війні робити, - промовив хлопець, вмошуючись поряд з Тетяною на покришці від Камазу.

- Не проти...

- Розміщуйся. Весну будемо разом вітати.

Обоє мовчки поглянули на сірий і закопчений війною двір лазарету. Поблизу ані деревинки. Рідка зелень пробивалася через загублу, як бетон, землю.

- Яка ж то весна?! Навкруги ані травинки, - промовив Рибалка.

- А у нас в Карпатах нині зелено-зелено. Сьогодні вранці вийшло з мамою поговорити. Як не дивно, був мобільний зв'язок. Так вона мені сказала, що вже корів повним паром на луках випасають, хтось навіть перше сіно вкосив..

- А ти звідки?

- З Франківщини. Справжня бандерівка, - лукаво кинула оком на хлопця дівчина.

- Ну, а я москаль. З Дніпра, - з усмішкою відповів на грайливість дівчини Рибалка.

- Еге, аби не війна, я б може так і думала. Який же ти москаль, коли за Україну б'єшся? Я у Дніпрі ніколи не була. Але тут під Маріуполем бувала в селах. Звісна річ, вони відмінні від наших, що на полонині. Але подвір'я чистенькі, хати прибрані, у дворі щось рохає та мукає. А ще у школі їздила на Сибір до далекої рідні погостити. Їх дід свого часу за участь в УПА був висланий з України. Та й так осів на чужині. Так ось там я справжніх москалів й побачила. Матюкаються, п'ють зранку до ночі, коло хати, окрім вітру, нічого....

- А я, по -правді, до цієї війни про Бандеру і нічого не знав. Старі пердуни у дворі фашистом називали. У нас в родині про політику взагалі то не прийнято було говорити. Я думаю через страх. Бо в голодомор стільки рідні вимерло. Це я вже тут, на війні, зрозумів, що він герой. Бо ж за своє воював.

- Ластівко! - на порозі лазарету з'явилася колежанка Тетяни медсестра Галина Довня. - Щойно командир

розпорядження дав. Привезуть трьох цивільних і дитину. Поранення середньої тяжкості. Бо вчора кацапи з моря добру годину насипали. Так ти їх зустрінь і розмісти окремо від наших. А так все необхідне, начебто, маємо..

- Зрозуміло...

Галина зникла у порожній темряві входу до лазарету. Запала мовчанка.

- А ти до війни чим займався? - поцікавилася дівчина.

- Електрик я. Пару років тому як закінчив наш дніпровський коледж електрифікації. У дипломі написано, добре пам'ятаю, технік - електрик за спеціальністю "Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка". Поробив зовсім недовго. Бо велика війна, коли розпочалася, мені повістка прийшла. Я ховатися не став...

- А я зразу контракт підписала. Бо трохи під час АТО в Луганській області довелося попрацювати. Я тоді ще, можна сказати, навчалася. А коли москалі на Київ посунули, вирішила і форму одягти. Ми ж, бендерівці, з москалями воювати ніколи не припиняли...

Деся вдалині почулися вибухи. Один, другий, третій, а потім тиша.

- Сьогодні щось мало гатять..

- Бойовий комплект накопичують. Я так думаю, - пояснив Рибалка

- І що ж тобі так подобається світло?

- Ось аби ти у нас вчилася, то директор коледжу, Микола Петрович, тобі б зразу двійку поставив.

- Це чому?

- А тому що не можна казати є світло, немає світла? Яке у Вас світло? Це безграмотно. Бо є електрика. Себто, рух та взаємодія електричних зарядів. Вона і дає світло.

- Ну, я бачу ти читаний...

- А то як! Взагалі, я тут на війні багато зрозумів. Зокрема й те, що марно кажуть: студентські роки найкращі. Може, через те, що пам'ять добре зберігає все за ті роки. Ось вчора мене командир викликає і вказівок цілу гарбу навантажив. Найбільше, звичайно, про автомобільні акумулятори. А потім:

- Все ясно, Рибалко?
- Так точно. Ми прийшли до спільного знаменника, товаришу командире.
- Що з тобою, Рибалко?! Про який такий спільний знаменник ти ведеш мову..

Я щось бовкнув у відповідь. А все через те, що наш директор коледжу, Микола Петрович, коли хотів підкреслити, що якась проблема може бути вирішена, любив сказати: Ось і прийшли ми до спільного знаменника. І мені чомусь в голові засіло.

- Буває. Ти ж, мабуть, знаєш цю медичну приказку: немає здорових пацієнтів, а є погано обстежені. Так моя куратор її через слово повторювала. І я тепер можу тричі на день сказати.

Раптом Рибалка підвівся на ноги і не без театральності почав декламувати:

Колядую, колядую
Колядую, колядую,
Без вольтметра Ваші гроші чую,
Хоч не знаю силу току
Полюбляю я фінансову потоку
Я у коледжі студент
Електрики вкраїнської диригент!

- А це до чого, - розсміялися дівчина.
- На моєму останньому курсі у нас в коледжі влаштували «Українське Різдво». Як пояснив директор, щоб краще знати народні традиції і звичаї. Це тепер, коли серед нас є капелани, я розумію, що таке справжній священик. А тоді були просто попи. Так ось мені доручили цю колядку декламувати. І посьогодні пам'ятаю. Кажуть, їх для нас місцеві письменники складали... До двору під'їхав плямистий «Спринтер» з білим хрестом на дверях. Спочатку вийшов боєць-водій, відчинив праві передні дверцята. З салону неспішно вилізли двоє чоловіків і жінка з хлопчиком молодшого шкільного віку. Вони неспішно попрямували за водієм у вхід до лазарету, напевно, долаючи біль і важкі спогади недавнього рашистського обстрілу. В руках у дитини була клітка з великим рожевим папугою.
- Е, куди ти з куркою? – пожартувала Тетяна. Хлопчик благальна подивився на медсестру. В його очах була надія і розпач.
- Ну, добре, якось прилаштуємо твого приятеля, - зітхнула дівчина. Мені час йти, електрику, - звернулася медсестра до Рибалки. – Хоч як тебе звати?
- Микола я. Микола Плескач.
- А я Тетяна Пилипишин ...

(далі буде)

Фідель Сухоніс

Володарями традиційної щорічної Відзнаки імені Олеся Гончара журналу «Бористен» у 2023 році визнані:

Доктор Богдан Боднарук (Флорида, США) – секретар «Товариства української мови імені Т. Шевченка». За плідну й активну громадську діяльність, спрямовану на перемогу України в протистоянні з рашиською Московією.

Василь Стан (м. Бостон, США) – громадський діяч. За підтримку героїчної боротьби українського народу під час повномасштабного вторгнення рф.

Стефан Лашин (штат Нью-Йорк, США) – публіцист, педагог. За багаторічні публікації на шпальтах щомісячника «Бористен», спрямовані на зміцнення міжнародного авторитету України, плідну громадську діяльність.

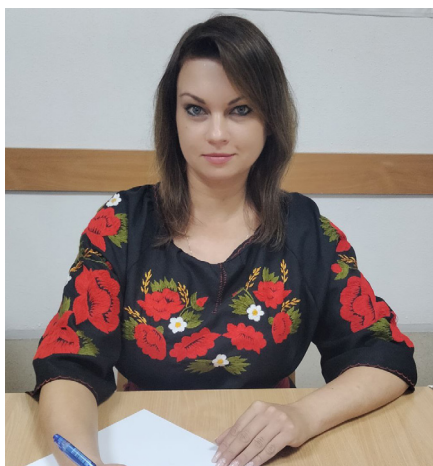

Андрій Карпенко (м. Дніпро, Україна) – офіцер Національної гвардії України, капелан. За організацію культурно – виховної роботи з адаптації до мирного життя населення Донеччини і Дніпропетровщини, активну капеланську та волонтерську діяльність.

Лілія Гиренко (м. Дніпро, Україна) – голова ГО «Жінки плюс». За активну громадську позицію і особистий внесок у розвиток та популяризацію культурної спадщини регіону.

Наталя Старюк (померло, м. Дніпро, Україна) – журналістка, письменниця, мистецтвознавець. За високохудожню книгу «ОСІННІЙ ПРОМІНЬ» (вибрані вірші, проза).

Світлана Ігнат'єва (м. Дніпро, Україна) – професор кафедри філології та мовної комунікації Дніпровської політехніки. За вагомий внесок у розвиток та пропаганду української мови та культури, активну громадянську позицію, плідну багаторічну працю з часописом «Бористен»

Михайло Стіньо (м. Дніпро, Україна) – благочинний Православної Церкви України. За розбудову Православної Церкви України, плідну душпастирську діяльність.

Олена Ляшенко – Федіна (м. Кам'янське, Україна) – кандидат філологічних наук, співробітник КЗВО «ДАНО»ДОР. За популяризацію українського слова, літературної традиції та спадщини серед учнівської та студентської молоді.

«...Задзвонили срібні дзвони в Україні»

Яскравим прикладом того, як процеси державотворення в нашій країні має підтримувати не лише влада, а й громадськість, стала імпреза «...Задзвонили срібні дзвони в Україні». Її ініціаторами виступили Дніпропетровська обласна організація НСПУ та ВСП «Дніпровський фаховий коледж електрифікації ДДАЕУ». Захід був присвячений 105 річниці з Дня

злуки на Софіївській площі у Києві, який ознаменував возз'єднання ЗУНР та УНР в єдину державу. Місцем локації імпрези була обрана ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМ. ПЕРВОУЧИТЕЛІВ СЛОВ'ЯНСЬКИХ КИРИЛА І МЕФОДІЯ, яка так само приділяє багато увагу проведенню роботи з національно-патріотичному вихованню

Програма заходу виявилася насиченою, зокрема, присутні змогли побачити і почути виступи очільників організацій ініціаторів дійства; експрес- доповідь кандидата історичних наук Юрія Берестня; художнє слово від членів ДОО НСПУ Євген Безус, Володимира Кільченського, Анни Щербак; виступ співочого дуету «Січеславці» у складі Олега Назаренко та Василя Сахарова. З особливим теплом зустріли присутні душіастерське слово отця Василя Колодія (УГКЦ) та Михайла Сті Фідель Сухоніс, голова правління Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України «.. Ідея соборності була й залишається базовою національною цінністю українців. Нині, коли росія знову прагне знищити українську державність і окупувати нашу землю, соборність є передумовою успіху нашого опору зовнішній агресії», – поділився своїми думками з нашим кореспондентом голова Дніпропетровської обласної

організації Фідель Сухоніс.

А директор ВСП «Дніпровський фаховий коледж електрифікації ДДАЕУ» Микола Цоколенко так пояснив ініціативу проведення згаданого заходу освітнім закладом, який він очолює:

- Формування у студентів національно-патріотичної свідомості, і не лише у них, сьогодні просто життєво важливе завдання для самого існування української нації. Адже нині ніхто в світі не знає, коли закінчиться російсько-українська війна, що чекає наш народ по її завершенню і єдине, що ми розуміємо достеменно: часи будуть нелегкими. За таких умов лише соціум, який складається з патріотичного, свідомого загалу може розраховувати на успіх. Залишається додати, що і майстри красного слова, і освітяни збираються й надалі продовжувати співпрацю на теренах національно-патріотичного виховання населення.

Влас. інформ.

Дебют у Бористені

Для більшості у житті, напевно, є люди, котрі здавалось би зовсім не значущі для кожного з нас. Позаяк саме вони можуть приносити позитив, який не подарує той з ким бачишся ледь не щодня.

З Наталією Мальченко я маю до діла у Бористен - Borysten справах. Саме вона допомагає як поштова очільниця поширювати щомісячник у світі. Попри наше нечасті зустрічі я був здивований поліфонією творчої натури пані Наталі. Вона малює картини, виготовляє мотанки, вміє працювати з мистецькою технікою декупаж, майструє м'які іграшки та утримує вдома і на роботі чудову оранжерею.

І ось сьогодні приємна несподіванка. У дарунок від майстрині я отримав цього казкового гнома.

А ще добірку віршів знову ж таки її авторства. І знову ж таки, як і все що творить Наталія Мальченко, високого рівня.

В око впали такі рядки:

Маю крила не можу літати

Маю ноги не можу ходити

Маю серце не можу жаліти

Маю дім та не можу там жити.

Талановита молода жінка боляче сприймає наше військове лихоліття. Та попри це своїми щедрими обдаруваннями несе радість людям. Щира подяка їй за це...

Фідель Сухоніс, шеф-редактор
журналу «Бористен»

“Актуально”

ЗАПРОВАДЖЕНО ВІДЗНАКУ ІМЕНІ ВАСИЛЯ МАКУХА

З метою увічнення пам'яті героїчного вчинку Василя Омеляновича Макуха заснувано Відзнаку його імені.

5 листопада 1968 на знак протесту проти комуністичної тоталітарної системи, колоніального становища України, політики русифікації та агресії СРСР проти Чехословаччини, здійснив акт самоспалення на Хрещатику у Києві. Цей жертвний і звитяжний акт є символом нескореності українського народу, його споконвічного прагнення до свободи. Відзнакою ім. Василя Макуха вшановуються з нагоди ювілейних дат, визначних подій, за вагомі досягнення в галузях науки, освіти, культури, активну державотворчу та громадську діяльність громадяни України і представники української діаспори, окремі колективи, установи, релігійні громади та інші юридичні особи.

Співзасновниками відзнаки стали Фундація «Промітеїв отвіт» (США) та Всеукраїнський щомісячник Бористен - Borysten

Мета відзнаки: пошук та підтримка на теренах України і за кордоном найбільш успішних, активних та новаторських діячів культури, науки, освіти, релігійного та громадського життя. Нагороджені отримують диплом затвердженого взірця і тарілку з петриківським розписом з портретом Василя Макуха.

Як Лесик став Олександром....

Нижче подана інформація стала мені відома завдяки громадському активісту з США, президенту Фундації «Прометейв отвіт» Петру Палюху. І це той випадок, коли соціально важливе поєдналося з особистими сугестіями. Невтомний будівничий нашої громади на землі Вашингтону вислав мені скановану сторінку інтерв'ю з Олександром Мисковим. Головний лейтмотив публікації полягав у тому, що молодий американець українського походження переїхав на проживання в країну своїх предків і незважаючи на війну з Росією продовжує залишатися на історичній Батьківщині. Більше того він і своє майбутнє бачить саме в Україні.

Складно недооцінити символізм вчинку цієї молодого людини. Адже у нього є всі можливості для спокійного побуту в США. Однак, чи то українська кров, чи то громадянське сумління надає нашому герою відваги залишатися в країні, де точиться страшна війна.

І власне про мій особистісний фактор цієї історії. Вже не пригадую навіть рік, але доволі давно в українській громаді штату Нью-Джерзі я бачився з хлопчиком, якого рідні називали Лесиком. Пам'ять не зберегла якоїсь особливої конкретики про ту зустріч, але добре закарбувалося що, як і решта присутніх там дітей, Лесик вправно говорив українською мовою. Чи міг я тоді знати як складеться доля хлопчини, який тепер фігурує в українській мас-медіа як Олександр Мисків. Мало того я добре був знайомий з його бабусею пані Ією Лісович та її чоловіком артистом Ростиславом Василенко, навіть гостював у їх милому домі. Не раз бачився з мамою Олександра пані Ромою Лісович - також активісткою української громади.

А тепер про найголовніше. Чому Лесик став Олександром Мисковим? Гадаю що окрім особистих добродійних персональних якостей вирішальну роль відіграло родинне виховання. Отож, давайте ще раз подякуємо таким нашим сім'ям на чужині, де зростають відповідальні та відважні українці.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Педагоги з Університету імені Адама Міцкевича у місті Познань, Польща, отримали престижну нагороду

Присудження нагороди Лодзького наукового товариства ім. проф. Ірени Лепальчик у галузі соціальної педагогіки на 2023 рік, це особливо визначна подія цього разу. Її вагу підвищує той факт, що Олександра Боронь і Агнешка Громковська-Мелосік, лауреатки, дві професорки з Університету ім. Адама Міцкевича у місті Познань, Польща, реалізували теоретико-емпіричні дослідження на дуже важливу, необхідну і актуальну тему. Їхню книгу під назвою "Українські біженці війни. Тотожність, травма, надія", Краків 2022, Видавнича офіціна "Імпульс" (Ukrainiskie uchodźczynie wojenne. Tożsamość, trauma, nadzieja. Kraków 2022. Wydawnictwo „Impuls”) адресовано широкому колу читачів, як науковцям, так і звичайним отримувачам в Польщі та Україні, а ймовірно,

по всьому світу. Декілька оглядів цієї публікації з'явилися в Польщі і за кордоном. Ми згадаємо лише один з них. Зміст цієї книги був представлений польському читачеві професором Б. Сліверським на його інтернет-блозі: а також

Рецензія проф Б. Сліверського в перекладі на українську була опублікована на платформі Українського Конгресового Комітету Америки (УККА), Філія Лонг Айленд, яка викликала інтерес української діаспори у США та Канаді: Після вказання цієї рецензії ми відчуваємо, що нам не потрібно докладати зусиль, щоб звертатися до змісту цього цінного видання. Вважаємо, що воно не могло мати кращого патрона, ніж проф. Ірени Лепальчик. Це особлива нагорода на яку авторки заслужили.

Це також гідне вшанування пам'яті патронки цього видання. Дозвольте, поділитися коротким особистим спогадом (Стефан Лашин). Професорку І. Лепальчик я пам'ятаю з часу своїх навчань в Лодзькому університеті. Я запам'ятав її як людину відкриту, комунікабельну, доброзичливу і повнуспівчуття. На кафедрі, якою завідував проф. А. Камінський відомий польський вчений, скавтський діяч, переслідуваний польською комуністичною владою, соціальну педагогіку не тільки вивчали теоретично, але і втілювали її постулати в житті. Поведінка професорки Лепальчик, довголітнього працівника цієї кафедри, повністю відповідає поглядам і діям авторів познанської педагогіки, про що коротко згадаємо нижче.

Ми маємо на увазі так званий соціальний порятунок. І про це хочемо зараз написати. Вважаємо, потрібно наголосити практичні дії саме рятувальні які, які якраз тепер здійснює Кафедра багатокультурної освіти та соціальних нерівностей, Факультету освітніх досліджень УАМ у Познані. Цим відділом керує професор А. Громковська-Мелосік. Під її керівництвом реалізовано університетський проєкт на користь дітей-біженців з України, який домігся великого успіху. Ми вважаємо, що це унікальна діяльність, яка стосується вищих навчальних закладів в Польщі, можливо, навіть у світі. І саме тому їй варто приділити особливу увагу.

Проєкт, реалізований під керівництвом проф. А. Громковської-Мелосік, пройшов кілька етапів. Перший етап - літературний конкурс для студентів і аспірантів УАМ, зустрічі та розваги з

участю українських дітей. На конкурс надійшло кілька десятків літературних творів - оповідань, казок і віршів. Вони були представлені з різних факультетів УАМ. Найбільш зрілі роботи були опубліковані в книзі під назвою "У звичайних словах велика сила" (двомовне видання, польська і українська версії). Казки, зібрані під час цього конкурсу, ми розмістили, на вже згаданій платформі УККА: <https://uali.info> Не перебільшуючи, скажемо, що ці твори стали відомі в світі.

Другий етап - збір цікавих художніх робіт, які виконали діти з України. У своїх творах їх юні автори подали почуття з війни в Україні та перебування в Польщі.

Третій етап - кількогадинна зустріч наукових працівників УАМ з дітьми з України, їхніми матерями, опікунами, вчителями та директорами польських шкіл. Завдяки цій різноманітній, цікавій і веселій програмі українські діти могли на мить забути про важку долю своєї країни і труднощі життя на чужині.

Потім була реалізована ще одна редакція під назвою "У звичайних словах велика сила - редакція-2". Підсумки цих заходів відбулися навесні 2023 року. Такі заходи продовжуються.

Наукові дослідження і практичні дії познанських педагогів з УАМ зустрілись з особливою увагою і великою вдячністю біженців з України. Організаторам цих заходів належить повага з боку всіх тих, кому близькі долі страждаючих українських дітей і їх матерів, а також загалом людей, які переживають травму через жорстоку війну в героїчній Україні.

Стефан Лашин
Жанна Басюк

Поезії Наталі Старюк

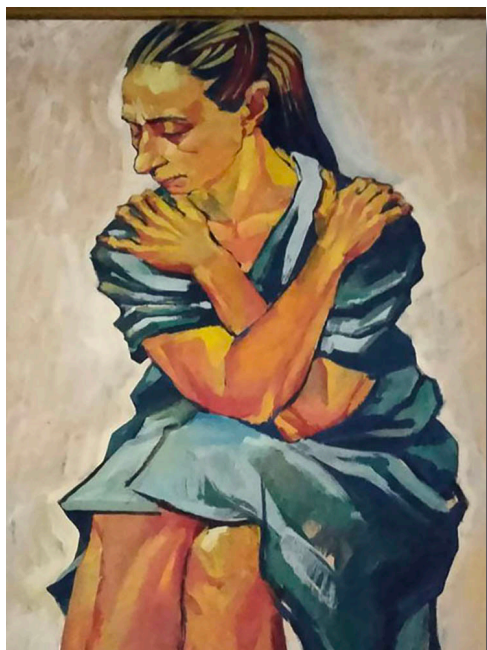
Лише гомін: - Ave!

- Never more!

І цілунок волі на вустах.

Вже по тому рими тешуть грані,
вже по тому тішить словоплин.
Віршування, наче веслування
в океані з перших трьох краплин.

Хай гарують на копальні змісту,
хай шукають поле силове.
Як полине музика троїста,
Знаки зникнуть, голос оживе.
(1996 р.)

Оаза білої зими
в рудій пустелі падолисту.
Коли б і ми, коли б і ми
Постали враз ясні та чисті!

Оаза білої стіни,
гаї святкової уяви
Пречиста днино, борони
від небуття на хвилях млявих.

Оазо, серцю новина!
Візьми ж із мене перше мито:
На полонині полотна
Гаптую слово незужите.
(18 січня 1993 р.)

ТРИ СЛОВА

Перше слово родиться в сорочці
(сирової нитки полотна).

У панянки Музи на толоці
Хіба ж так наробиться воно!

Друге слово – поміж берегами
думи й чину, ладу і борні.
Сумніву суворя амальгама
загусає на його вікні.

Третє слово – з роду невимовних,
разом постає і вироста!

КОЛИСЬ

КОЛИСЬ. Як заколисує «колись»!
Колись було – КОЛИСЬ, можливо,
буде.

Ці протилежні вектори облуди,
утілене НІКОЛИ і НІКУДИ –
неначе колісниця без коліс.

КОЛИСЬ: у думні води камінець, –
і розійшлися невиразні кола
до берегів НІКУДИ і НІКОЛИ.
Гой – да на хвилях. І святий Микола
навряд чи нам скасує рішенець.

Гой-да. І рзгубилася душа.
Її покинув Янгол поривання.
У торопі зрадливої нирвани
вже й річку зредуковано до ванни.
Гой-да. Благослови на «Гойдаша»...

Але ж і ми позбудемось боргів:
співзвуччя слів віщують, мов зозулі.
І вчулося кремезному Вакулі,
Що із «КОЛИСЬ» добірні виле
КУЛІ
та й нажене з коліски ворогів.
(2001 р.)

Колонка редактора

Попри війну в українську літературу, демонструючи натхнення і талант, приходять нові імена. Приємно що відбувається це і на Дніпропетровщині. Так нещодавно серед тих, хто зробив серйозну заявку на своє входження до цеху майстрів красного слова, стала Олена Воротнікова з Першотравенська. Зі своєю першою ластівкою книгою «Марта». Як сама окреслює авторка видавнича новинка написана у жанрі іронічного детективу. Що вже само по собі є цікавим та інтригуючи.

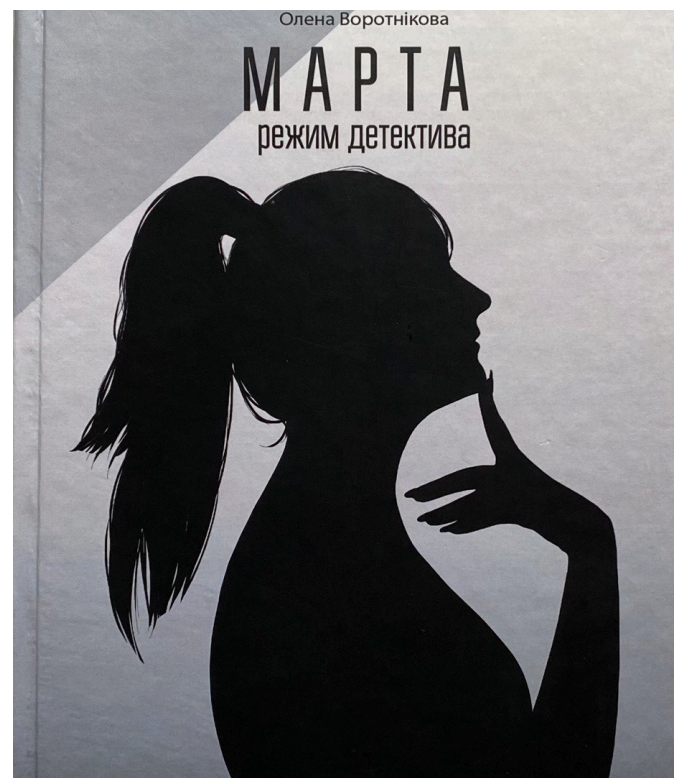

З приємністю хочу зазначити, що до «відкриття» Олени Воротнікової, як і годиться долучилася Дніпропетровська обласна організація НСПУ, у особах Марії Дружко, Євгенії Яворської та Яни Ловчинської. Перші дві членкині взагалі виступили організаторами виходу поліграфічної новинки у

книжковому видавництві «Дружко».

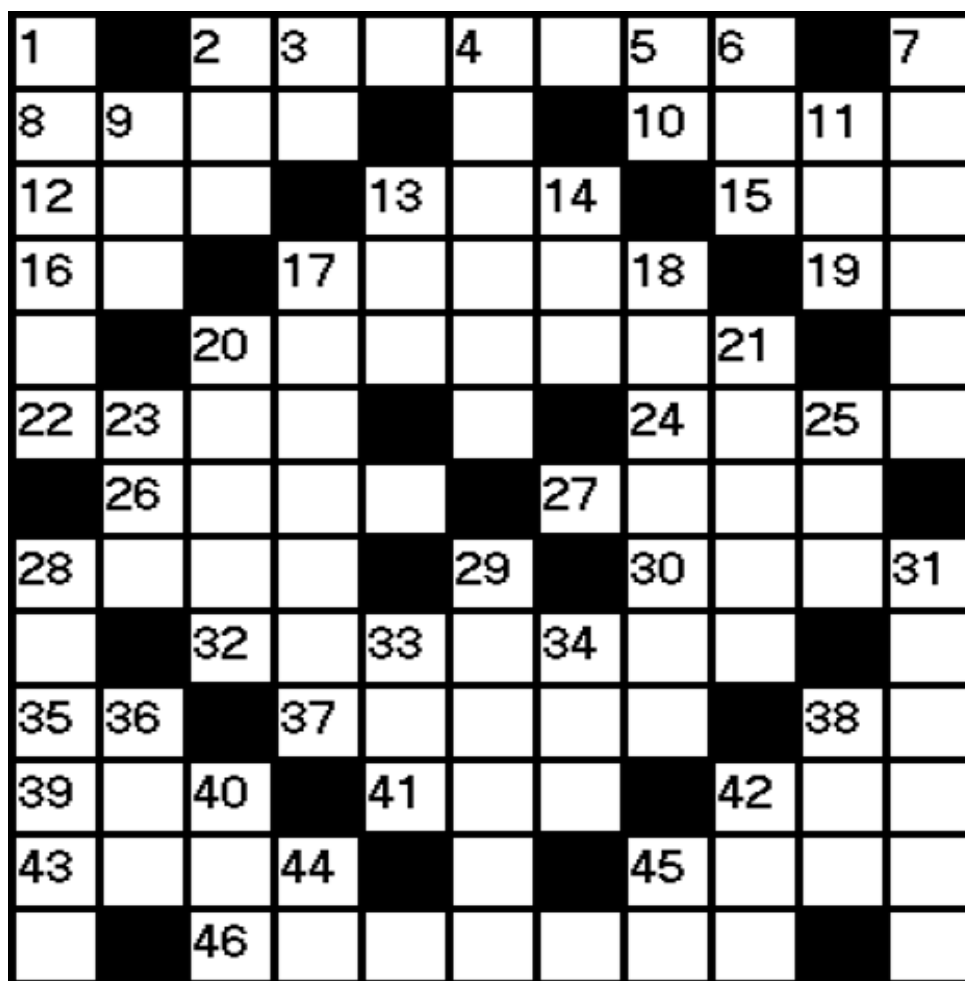
Як кажуть, за океаном «спешл сенкс» КЗК "Дніпропетровська обласна бібліотека для дітей", у стінах якої пройшло чудове представлення нового видання, знову ж таки послуговуючи українсько-англійським суржилом – презентація. Попри дебют у якості автора героїня імпрези пані Олена Воротнікова почувалася не лише впевнено, а й випромінювала магнетизм до своєї персони у всіх присутніх на дійстві. Цьому, як на мене, сприяв доволі багатий життєвий досвід літераторки – дебютантки і водночас незгасимий молодечий запал.

Обласні організації НСПУ на відміну від футбольних клубів, на жаль, не мають серед свого загалу спеціалістів - селекціонерів, які відповідають за перспективне поповнення клубу. Згадалося про це, бо дебютантка, як на мене, становить значний інтерес для команди Дніпропетровської обласної організації НСПУ

Фідель Сухоніс

Кросворд від "Бористену"

За горизонталлю:

2. Сорт хрумких цукерок із підсмаженими горіхами або мигдалем. 8. Давньоєгипетські карти для ворожіння. 10. Той, хто вкрав у Клари корали. 12. Стиль музики, що виник із Хардкор-панку. 13. Всеукраїнська громадська організація. 15. Кінорежисер-казкар. 16. ...-... (саме так, розм.). 17. І фізика, і математика. 19. Міська телестудія. 20. Незаможні люди. 22. Вугільний недогарок. 24. Позасистема одиниця концентрації радіоактивних речовин. 26. Частина окружності. 27. Яловичина з верхньої частини стегна. 28. Склад. 30. Ящики, мішки для пакування.

32. Старовинна назва породистого верхового коня у східних народів. 35. Поштова станція на Русі. 37. Людина міцної будови. 38. «...-банк». 39. Стан надмірного збудження, хвилювання. 41. Муніципалітет у Франції, у регіоні Аквітанія, департамент Атлантичні Піреней. 42. Багатоярусний Автоматичний Паркінг. 43. Засіб від балакучості. 45. Бойова машина. 46. Нахабство, грубість.

За вертикаллю:

1. Мимовільне скорочення м'язів пальців (рук, ніг) внаслідок захворювання головного мозку. 2. Французький живописець. 3. Сімнадцята літера грецької абетки. 4. Водойма всередині атола. 5. Високогірний бик. 6. Сильна спека. 7. Планета сонячної системи. 9. Перша радянська вантажівка. 11. Напій піратів. 13. Спільна назва мінералів — землістих сумішей гідроксидів марганцю. 14. Всевидюче 17. Комплекс водоспадів, що відокремлює американський штат Нью-Йорк від канадської провінції Онтаріо. 18. Свідомство про закінчення навчального закладу. 20. Верхній одяг. 21. Нашатирний спирт. 23. Урочистий вірш, присвячений якійсь видатній події, відомій особі. 25. Земельна міра. 28. Невеличка металева пластинка для прикраси. 29. Рівновага. 31. Чорношкіра жінка. 33. Газотранспортна система. 34. Голова міської адміністрації. 36. ... Миклуха (верховний вождь союзу древлянських племен, який підняв город Іскоростень проти князя Ігоря). 38. Безстічне солоне озеро, розташоване на Вірменському нагір'ї. 40. Поляк. 42. ... Чжао (китайський поет часів династії Лю Сун.). 44. Рух у танці. 45. Телебачення.

НАША ЦЕРКВА

Видає Благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенський Києво-Печерський та
Почайвський Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" № 29 (2024)

romisna.info

*Початок нового року є доброю
нагодою для кожного з нас
оновити своє усвідомлення
складених перед Господом і
Церквою при хрещенні обітниць, —
Митрополит Епіфаній*

За старозавітним законом на восьмий день після народження в народі Ізраїля дитини чоловічої статі над нею звершувалося обрізання та наречення особистого імені. У такий спосіб відбувалося входження нового покоління та нової особистості до завіту із Богом, складеного між Всевишнім та праотцем Авраамом і його нащадками.

Новонароджений Спаситель також підлягав дії цього закону, тому і над Ним на восьмий день після Різдва звершується обрізання та надається Йому ім'я – те, яке було через ангела наперед сповіщене Йосифові Обручнику. Ім'я це – Ісус, що у перекладі з давньої єврейської мови означає «Бог є спасіння».

Чому ми, християни, згадуємо цю подію, більш того – святкуємо її? Найперше тому, що вона згадується у Євангелії та має істотне значення у земному житті Спасителя. В чому полягає це значення? В тому, що новонароджений Господь як Син Людський приймає на Себе обов'язок згідно із завітом, Він долучається до старозавітної Церкви і отримує засвідчення приналежності до нащадків Авраама, від якого, за пророцтвом, мав прийти і прийшов Месія.

Також цим ще раз стверджується реальність Боговтілення. Бо Христос народився не примарно, не уявно, це не було видіння чи образ, але Він народився істинно, як Людина, прийнявши від Марії Діви через зачаття від Духа Святого істинну людську природу.

Через наречення імені також звершується таємниця Божого Промислу. Бо ім'я як таке стверджує унікальність особистості. За своїм іменем одна особистість

відрізняється від іншої. Дитя, отримуючи ім'я Ісус, не просто здобуло ознаку, за якою Його вирізняють посеред інших людей. Зазвичай батьки чи ті, хто мають батьківську владу, нарікають людину іменем. Але ім'я Ісус, як вже було сказано, наперед сповіщене було через ангела від Самого Бога. Цим засвідчене було виконання пророцтв – народжене Дитя отримує ім'я, яке вказує саме на Нього, як на Божественного Спасителя.

Окрім всіх цих аспектів нашого святкування ми маємо ще один, який торкається безпосередньо кожного з нас. З Євангелія і вчення Церкви відомо, що старозавітне обрізання було прообразом нашого таїнства хрещення. Також саме у зв'язку зі звершенням хрещення новонародженій людині нарікається християнське ім'я. Тому святкуючи нині ми маємо згадати не лише про давню біблійну подію, але також і про наше власне хрещення. Бо через прийняття нами хрещення ми увійшли у завіт із Богом та стали членами Церкви. Завіт цей означає не лише обов'язок, який Бог бере перед нами, обіцяючи нам звільнення від влади гріха та вічне блаженне життя у Його Царстві. Також завіт означає і наше зобов'язання вірувати в Бога, визнавати Христа Спасителя, виконувати заповіді, сповіщені через Одкровення, головною з яких є заповідь любові до Бога і до ближнього. У сьогоднішній день відзначається громадянське Новоліття. І початок нового року є доброю нагодою для кожного з нас оновити своє усвідомлення складених перед Господом і Церквою при хрещенні обітниць відречення від сатани, від всіх діл його і служіння йому, обітниць єднатися з Христом і вірувати в Нього як у Царя і Бога. Кожен з нас особисто або через свідчення хресних батьків

склав ці обітниці. Завдяки цьому сповіданню ми увійшли в особистий завіт із Богом. Процесліднам'ятатияк про свій повсякденний обов'язок. Адже від того, наскільки ми дотримаємося обіцяного нами, залежить і та вічність, яку ми успадкуємо – чи будемо ми мати блаженство, яке Бог приготував для праведних, чи страждання, приготовлене для диявола і слуг його.

Дорогі брати і сестри!

Сьогодні ми, окрім євангельської події, згадуємо святиителя Василя Великого, архієпископа Кесарійського. Він належить до числа найбільш видатних ієрархів Церкви та богословів. Хоча прожив він порівняно недовге життя, але внесок його у розвиток православного богослов'я та подолання єресей, у розвиток чернечої традиції та канонічного права, його літургійний спадок, який ми маємо у вигляді особливого чину Євхаристії – все це важко переоцінити.

Тому Церква з особливою урочистістю прославляє сьогодні святиителя Василя, нагадуючи у такий спосіб не лише про його гідне наслідування життя, але також і про його вчення. Цим вченням відкидається злочестива аріанська єресь, яка заперечувала Троїчного Бога і Сина Божого зводила на рівень лише одного з творінь. Натомість утверджується рівність і єдиносущність Осіб Пресвятої Тройці

– Отця, Сина і Святого Духа.

Дорогі брати і сестри!

Сердечно вітаючи всіх зі святами, які ми нині вишановуємо, бажаю кожному Божого благословення у році, що розпочався, а Україні нашій – перемоги над російською імперією зла і утвердження справедливого миру. Бажаю, щоби ми ніколи не забували про складені нами обітниці перед Богом, але щоби кожного дня докладали зусилля для їхнього виконання. Бажаю зберігати і примножувати християнську православну віру, прийняту нами від проповіді євангельської через вчення Церкви Христової, бо через це ми матимемо життя вічне.

Дякуємо Господу за всі благодіяння, які ми мали від Нього у році минулому і нехай рік, що розпочався, буде роком милості і сили Божої!

Амінь.

“Новини”

Предстоятель відзначив воїнів протиповітряної оборони

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 4 січня 2024 року зустрівся у своїй резиденції з генерал-майором Міністерства оборони України Сергієм Кісільовим. У зустрічі також взяли участь офіцер ЗСУ молодший лейтенант Сулейманов Рауф Ілгар Огли та протоієрей Олег Петльович.

Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви поспілкувався з українськими воїнами, подякував за служіння на захист Батьківщини та побажав їм Божої допомоги й насаги. Окрім того, Митрополит Епіфаній відзначив оборонців України церковними нагородами.

pomisna.info

pomisna.info

Глави українських Церков засудили ідеологію «руського міра»

10 січня 2024 року відбулася зустріч глав та уповноважених представників християнських Церков України, на якій було прийняте Звернення Християнських Церков України щодо засудження агресивної ідеології «руського міра».

На зібранні Православну Церкву України представляв митрополит Білоцерківський Євстратій.

Як відомо, ідеологічним підґрунтям агресії Росії проти України, російських воєнних злочинів та геноциду українського народу є шовіністична доктрина «руського міра», яка реалізується на практиці у формі диктатури, що має назву «рашизм». Учасники зустрічі зазначили, що «патріарх РПЦ Кіріл Гундяєв та Російська православна церква були і залишаються одними із головних творців і пропагандистів ідеології «руського міра» яка передбачає винятковість російської цивілізації та відокремлення і вороже протистояння її іншим».

На переконання глав українських Церков, «ця ідеологія сьогодні є викликом для проповіді Євангелія в сучасному світі і руйнує довіру до християнського свідчення». У своєму зверненні очільники Церков підтримали заклик Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до міжнародних міжконфесійних організацій стосовно розгляду питання про притягнення до моральної та іншої відповідальності Російської православної церкви, яка всіляко підтримує агресію РФ проти України, розпалює міжнаціональну і міжконфесійну ворожнечу та через проповідь ідеології «руського міра» спонукає до геноциду українського народу. Очільники Церков обговорили низку питань міжнародної співпраці в контексті спротиву російській агресії проти України та активізації діалогу й співпраці Церков з інституціями громадянського суспільства України.

Зустріч глав християнських Церков України відбулася в оновленому форматі Наради представників християнських Церков України під головуванням старшого єпископа Української Церкви християн віри євангельської Анатолія Козачка. В зустрічі взяли участь очільники та уповноважені представники Православної Церкви України, Української Греко-Католицької Церкви, Римо-Католицької Церкви в Україні, Всеукраїнського Союзу церков євангельських християн-баптистів, Української Церкви адвентистів сьомого дня, Української Християнської Євангельської Церкви, Української Євангельської Церкви та Української Лютеранської Церкви.

Митрополит Епіфаній відзначив воїнів-артилеристів

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 11 січня 2024 року зустрівся у своїй резиденції – Митрополичому дворі з військовослужбовцями 43-ї Окремої артилерійської бригади імені гетьмана Тараса Трясила на чолі з комбригом полковником Ярославом Лисенком. У зустрічі також взяв участь військовий капелан протоієрей Дмитро Волошин.

Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви поспілкувався з воїнами – захисниками Батьківщини, подякував їм за самовіддане служіння та відзначив церковними нагородами.

«У нас немає іншого вибору, ніж боротися за своє існування та свою Богом дану державу. Бо якщо ми опустимо руки, то російський агресор знищить нас, як народ. Тож нехай Господь береже вас – наших новітніх героїв і дає сили та насагу продовжувати цю вкрай нелегку й жертвну боротьбу на захист народу України», – сказав Його Блаженство.

ФУНДАЦІЯ «ПРОМЕТЕЇВ ОТВІТ»

Головним пріоритетом Фундації з осідком у США є сприяння у збереженні української свідомості та ідентичності, культурної спадщини і традиції серед широкого громадського загалу, особливо серед студентів вищих навчальних закладів в Україні та за кордоном, надання фінансової і моральної допомоги науковцям, студентам, винахідникам, громадським активістам іншим чинникам, котрі формують громадянське суспільство та демократію в Україні. За чинним американським законодавством пожертви надіслані до Фундації «Прометеїв отвіт» не підлягають оподаткуванню.

Promethean's Retort, P.O. Box 35, Lyndhurst, NJ 07071-0035
USA . 4petrop@verizon.net, 201 460 1364